

Quadern de cultura

/ Leopoldo Amor

L'avalot blaveru (amb Carles Recio tot just sota el pal del cartell) a la porta de la Universitat

La soledat de García

Noves agressions blaveres, a València, en l'aprovació de l'article sobre la normalització lingüística dels estatuts de la Universitat.

Adolf BELTRAN

Juan García fa un grapat d'anys que estudia Dret. És gran i practica l'aparatosa rigidesa mental del totalitarisme. Líder d'Alternativa Universitaria (el grup del SEU i l'extrema dreta al Claustre de la Universitat de València), no fou elegit membre de la comissió d'estatuts, però hi ha presentat bona cosa d'esmenes. El passat dijous, 14 de febrer, va defensar-ne dues, amb argumentacions com aquesta: «Los estatutos que se están haciendo son provincianos y enanos». El xicot és contrari a la vinculació de la Universitat a «la realitat històrica social i econòmica del País Valencià», i a la dedicació d'una «especial atenció a l'estudi i el desenvolupament de la seua cultura nacional».

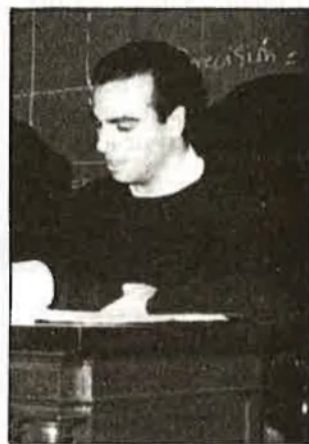
«A este paso —deia— acabaremos sabiendo mucho sobre la mosca de la naranja y muy poco de cualquier otra cosa». Empès per un còlic de cosmopolitisme, considerava que la realitat del País Valencià no pot anar més enllà del tòpic taronger i la peculiaritat folklòrica. La Comissió d'Estatuts estava un poc inquieta, prou farta i cansada dels fantasmes de l'ahir, que ressusciten insistentment en la societat valenciana. Els membres acabaven de veure's insultats i agredits per una cinquantena d'anticatalanistes, de totes totes no universitaris, i repetits en tots els aldarulls d'aquest tipus, que tardaren una hora a ser desallotjats del claustre del carrer de la Nau per una policia educadíssima, condescendent, insòlita.

García prossegueix, orgullós de la seua oratòria, escoltant-se a ell mateix. «No es de extranar que los estatutos estén tenidos de independentismo, dada la composición de la ponencia...» I es vota la proposta. Cap vot a favor. 59 en contra. García ha aconseguit una soledat redona, compacta, indiscutible. De l'exterior, arriben crits escadussers dels «enanos» provincians de la seua corda.

Josep Guia, secretari de la comissió, presenta el text transaccional de la ponència per a l'article 7é. «Una redacció moderada, racional i civilitzada, que recull el plantejament de la doble oficialitat de l'Estatut d'Autonomia, la consideració del valencià com a llengua pròpia, seguint la Llei d'Ús i Ensenyament, i la denominació acadèmica, científica, de llengua catalana, reconeguda oficialment en tots els àmbits universitaris».

El segon apartat de l'article serà aprovat, amb la incorporació de diferents propostes, amb la següent redacció: «És objectiu de la Universitat de València l'assoliment de l'ús normalitzat de la llengua catalana, és a dir, el desenvolupament de totes les funcions sociolingüístiques d'una llengua de cultura moderna. Les llengües oficials de la Universitat de València són vehicle d'expressió normal de qualsevol òrgan de govern i representació universitari, com també de la docència i de les activitats acadèmiques, administratives i culturals».

Abans, García ha tornat a la palestra. «Parece que se tenga vergüenza de escribir la palabra castellano. Cuando Felipe V impuso el castellano, el pueblo se revolvió. Ahora también puede revolverse contra la imposición del catalán. Los catalanistas han mantenido que los catalanes trajeron su lengua

L'estudiant d'Alternativa Universitaria

a València. Pero resulta que ya existia aquí antes. Y, claro, no era catalán sino valenciano». Votació i nou fracàs. García havia acabat la seua actuació. La comissió començava a entrar en matèria.

Tot un conjunt d'esmenes a aquest article començaren a ser defenses. En el rerefons, alguna suspicàcia davant l'aplicació de la normalització lingüística. Que si havien de considerar-se pròpies les dues llengües, que si s'havia de respectar el dret a la no-discriminació... Rafael Company, un alumne del Bloc d'Estudiants Agermanats que sap argumentar amb correcció i agudesa, responia a cadascú en nom de la ponèn-